

46

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

D. SZILÁGYI — M. CÎRLOANȚĂ

Duelul mut

***

EDITATĂ DE REVISTA
ȘTIINȚĂ și TEHNICĂ

D. SZILAGYI — M. CÎRLOANŢA

DUELUL MUT

REZUMATUL FASCICULELOR PRECEDENTE:

Un inginer romîn, Vlad Roman, inventează un tip de avion cu motor atomic: avionul „Ro-11". Prototipul este construit şi experimentat. Aparatul dă rezultate excelente.

Intre timp, spionajul unei anumite puteri occidentale află despre invenţie. Un spion, denumit convenţional „Senior", capătă misiunea să reactiveze un vechi agent imperialist — „Mefisto", care rămăsese nearestat dintr-o veche reţea, căzută cu cîţiva ani în urmă. Lui i se dă acum misiunea să pună mîna pe planurile avionului. „Mefisto" intră în acţiune.

Misiunea de a-i prinde pe spioni este încredinţată căpitanului Moraru.

Acesta a ajuns la concluzia că „Mefisto", adică şeful reţelei de spionaj, este Ulea, care reuşise să se infiltreze într-o instituţie de învăţămînt superior.

(Continuare din numărul trecut)

Primind aprobarea, Ulea ieşi grăbit din cancelarie. Pe culoar se izbi de leutnant.

— Din ordinul domnului colonel, pregătiţi sala de cinematograf! Să fie aduşi 20 de deţinuţi din Romînia!

Cînd locotenentul dispăru, Ulea se îndreptă grăbit spre cabinetul doctorului Böhm.

— Din ordinul domnului colonel dr. Kunst, îmi puneţi la dispoziţie burete de mare presat în tablete.

La restaurantul ofiţerilor dădu ordin bucătarului-şef:

— Pregătiţi o masă cu mîncăruri romîneşti pentru 20 de persoane. In perişoare să fie introduse bucăţi de sare furajeră. Doctor Böhm vă va trimite tablete de burete comprimat. Le înveliţi într-un strat de ciocolată. Acesta va fi desertul.

— Jawohl, Herr Kadet!

Ulea continuă:

— Desertul va fi compus din cîte patru bomboane de ciocolată pentru fiecare persoană.

Părăsind restaurantul, îl căută pe locotenent.

— In 20 de minute să fie aduşi deţinuţii. Să li se dea hainele cele mai bune din magazie.

La termenul convenit, cei 20 de deţinuţi, bărbaţi şi femei, majoritatea din Cluj şi Oradea, apărură la restaurantul ofiţerilor. Hainele atirnau jalnic pe trupurile lor chinuite de foame şi schingiuiri. Aveau priviri pline de spaimă. Se intrebau, desigur, ce nouă incercare ii mai aştepta. Dar, spre surprinderea lor, fură intimpinaţi de zimbetul afabil al chelnerilor şi... de o masă copioasă. După atitea luni de regim de infometare, li se păru că văd o „fata morgana"[1]. Abia işi puteau stăpini pornirea de a se năpusti asupra bucatelor.

— Poftiţi la masă, dragi musafiri!

În calitate de „gazdă", Ulea işi invită oaspeţii să ia loc. Văzindu-i că se reped la bunătăţile expuse, ii opri şi savură minute in şir efectul torturii la care ii supunea astfel. In sfirşit, pe un ton solemn, ii anunţă că sint puşi in libertate şi vor pleca acasă. Tonul lui serios, cit şi faptul că vorbea romineşte, dar mai ales speranţa îndărătnică ce nu-l părăseşte pe om nici după cele mai desperate incercări le insuflară incredere. Il ascultau pe Ulea cu ochii strălucitori. Încheindu-şi cuvintarea, el ii pofti să mănince.

Deţinuţii devorară cu lăcomie meniul. Ciorba de perişoare, sărmăluţele cu mămăliguţă caldă, vinul rece şi mai ales bomboanele fondante de ciocolată li se părură delicioase.

După terminarea mesei, Ulea ii invită pe deţinuţi in sala de cinematograf, ca să vizioneze citeva fragmente de jurnale romîneşti.

Intr-o lojă specială, izolată printr-un geam de restul sălii, luă loc colonelul Kunst, doctorul Böhm şi Ulea.

În sală se făcu linişte, luminile fură stinse. Începu proiecţia unui film documentar. Din difuzor se revărsa ritmul inviorător al unei sirbe. Dar, in acelaşi timp, din sală, răzbătură desluşit gemete. Era, oare, un oftat nostalgic provocat de scenele din film? Ulea işi privi ceasul. Era timpul ca bucatele servite la masă să inceapă a-şi face efectul. De altfel. colonelul Kunst devenea nerăbdător. I se părea că mascarada se prelungeşte prea mult. Dar, in acelaşi moment, un ţipăt sfişietor intrerupse monotonia. Colonelul se învioră. Pe faţă i se citea o curiozitate fără margini. Doctorul Böhm, care stătea alături, işi frecă cu satisfacţie miinile. Ulea, care simţise un fior de spaimă cind văzuse mai inainte nemulţumirea colonelului, răsuflă uşurat. Experienţa reuşise. Intr-adevăr, în sală se dezlănţui un infern de urlete de durere şi horcăituri de oameni sufocaţi. Dar şi această scenă deveni, după un timp, monotonă pentru cei trei spectatori. De aceea, colonelul ordonă ca difuzorul să fie întărit pînă la maximum, iar filmul oprit. Sala fu invăluită in intuneric. Şi astfel, întunericul de nepătruns şi vacarmul difuzorului inghiţiră urletele şi acoperiră spasmele nenorociţilor care se zvircoleau in ghearele morţii. Apoi, treptat, totul se linişti.

Doctorul Böhm anunţă pe un ton profesional:

---

1 „Fata morgana" este un miraj care apare indeosebi călătorilor ce străbat pustiul Sahara.

— Reprezentația s-a terminat! Herr Walter a avut o idee genială. Buretele uscat și presat din ciocolată a absorbit tot lichidul din stomacul deținuților, astupind totodată intrarea și ieșirea din stomac a alimentelor. A fost o experiență extrem de interesantă și o distracție regească!

Ziua se încheie în mod triumfal pentru Ulea. Colonelul îl felicită și-l invită la Berlin. Această întorsătură depășea tot ce visase el. Tresări: Berlin! Acolo se află Himmler. Dacă îl va remarca, înseamnă că este „un om făcut"! Atunci va arăta el ce poate. Nu pentru Himmler, ci pentru el, pentru Ulea, pentru acel „eu" din ființa lui care îl împinge mereu înainte și care îi repetă fără întrerupere: „Sînt destinat să stăpînesc". Atunci, în țara din care a plecat ca un umil tînăr necunoscut, numele-i va fi rostit în șoaptă, cu spaimă. Nimeni nu va avea curajul să-l înfrunte. Va fi atotputernic, ținînd în mînă soarta multor oameni!

...Și Ulea a avut noroc. Temutul șef al Gestapoului l-a remarcat. Chiar i-a întins mîna.

— În dumneata zace un stăpîn adevărat... Nu peste mult timp te vei întoarce în România. Avem nevoie acolo de o mînă de fier. „Noua ordine" cere acolo oameni care știu să mînuiască biciul!

Aceste cuvinte, care i se părură lui Ulea cele mai frumoase auzite vreodată, au fost rostite de însuși omul care era „puterea din umbră" în cel de-al treilea Reich.

Din acea clipă, Ulea se simți alt om. Lauda și perspectiva nu-l amețiseră însă. Socotea toate acestea ca un drept al lui.

Iată-l pe bulevardul Adolph Hitler. În buzunar se odihnește o invitație la restaurantul „Danzig", localul oficial al șefilor din statul-major al lui Himmler. Nu mai purta mundirul de elev, ci o ferchezșă uniformă de sublocotenent S.S. Ros de nerăbdare să ajungă cît mai repede, luă un taxi. Ajuns acolo, fu întîmpinat chiar la intrare de un individ elegant, care nu părea deloc a fi chelner. Acesta îl conduse în salonul rezervat clienților de vază. Holul prin care trecură era acoperit în întregime de un imens covor turcesc. Din tavan atîrnau mari candelabre de cristal și bronz. Ulea căuta să se miște cît mai degajat. Intrară în „Salonul brun". Mobila îmbrăcată în piele maro, fotoliile tapisate cu pluș brun dădeau sălii un aspect intim, deși gustul aranjamentului era discutabil. La cîteva mese stăteau musafiri: ofițeri superiori din S.S. Ulea se așeză la o masă fără să ia în seamă privirile care-l urmăreau. Apariția lui stîrni oarecare senzație, deoarece gradele inferioare nu aveau acces în acest salon. Unii chiar își făcuseră semn cu ochiul, înțelegîndu-se fără cuvinte: „Șeful și-a găsit un nou fante". Ulea nu observă însă nimic din toate acestea. Chelnerul apăru ca din pămînt, îi așeză în față un pahar de coniac. Acesta i se servea clientului fără să fi fost comandat: era băutura „oficială" a „Danzig"-ului. Coniacul era excelent, franțuzesc.

Încet, încet, salonul se umplu de lume. Fură ocupate toate mesele. Dintr-o dată, sala fu inundată de acorduri vibrante, tumultuoase, mergînd pînă la o amploare de tunet și totuși atît de melodioase și

pline de majestuoasă frumuseţe. Începuse concertul special al serii. Se executa una din celebrele arii ale lui Wagner. Scena era ascunsă, oferind musafirilor doar muzica, fără a le impune prezenţa şi privirea indiscretă a personalului orchestrei. Ulea era transportat. Coniacul şi Wagner şi laudele lui Himmler şi tot ce era în această sală îl îmbătau, il vrăjeau.

— Am fost admis, îşi zicea el, în cercul oamenilor care stăpînesc astăzi Europa, iar mîine lumea!

Un murmur unanim de admiraţie îl trezi din dulcea reverie. În salon apăruse o femeie de o frumuseţe rară. Era înaltă, cu părul blond, desfăcut, cu ochi albaştri, mari, visători, cu buze cărnoase, senzuale, pe care flutura un zîmbet luminos. Rochia-i albă nu ascundea, ci sublinia formele, care puteau face să-şi iasă din fire chiar şi un Cranach Lucas [1]. Nu ştiai ce să distingi: ţinuta-i mîndră de regină, expresia de puritate şi nevinovăţie ori acel ceva, nedistinct, dar provocator, care făcea să se revolte simţurile? Femeia se strecură mlădioasă printre mese, îndreptîndu-se direct spre colţul în care se afla Ulea. Urmărită de zeci de priviri flămînde, ea ii zîmbi şi cu aerul cel mai firesc din lume se aşeză pe scaunul din faţa lui. Ulea se pierdu, se fîstîci, neştiind dacă e o confuzie ori vis. Dar individul elegant care-l adusese in salon apăru din nou şi-i şopti la ureche:

— Este darul colonelului Kunst.

Ulea se dumiri. Un zîmbet plin de ingîmfare şi satisfacţie îi lumină faţa. Primise un dar regesc! Auzise dinainte că în lumea vîrfurilor S.S.-iste se obişnuiesc dintr-acestea. Un astfel de dar i se dă numai aceluia care este bine văzut de şef. Înseamnă că el este printre favoriţi. După o clipă de gîndire, se ridică în picioare, invitîndu-şi partenera, cu un gest poruncitor, să-l urmeze. Ea il urmă, supusă. Cei din salon îi însoţiră cu priviri pline de invidie.

...Muzica lui Wagner, lux orbitor, rafinament, un dar demn de un sultan: o femeie frumoasă. Mirajul puterii, al vieţii strălucitoare, miraj din care abia a gustat acum, l-au convins pe Ulea şi mai mult că un singur sentiment — ura — este în stare să facă dintr-un om un stăpîn. Nu-i de mirare că acea zi memorabilă, Ulea o consemnă drept adevărata dată a naşterii sale. În acea zi, sufletul său îşi definitivă tiparul.

Chiar şi acum, după atîţia ani de zile, după ce a îmbătrînit, nu putea uita senzaţia ce-l cuprinsese atunci, în anii uceniciei sale. De atunci mai dăduse el multe examene de acelaşi fel, dar în ultimii ani fusese silit să-şi pună frîu.

— Încă puţin! Răbdare! Azi-mîine plec din ţară! Azi-mîine pornim contra voastră. Şi-atunci...

*

Se smulse din reverie. Recapitulă evenimentele:

Reuşise să se apropie mult de obiectiv. Avea încă atuuri puter-

---

[1] Cranach Lucas (1472—1553) — pictor german, autorul tabloului „Venus şi Amor", tablou expus la Galeria de artă a R.P.R.

nice. Mai presus de orice atu era, bineînțeles, Anne-Marie. Ea trebuia să fie puntea spre Tomeanu, spre obiectiv.

— Deocamdată, însă, nu trebuie să uit că sînt urmărit și totuși să-l întîlnesc pe Senior. Trebuie să-l întîlnesc. Orice o fi. Lucrurile nu suferă amînare!

Își puse pălăria și ieși din apartament.

SE APROPIE ORA

Ulea lăsă să-i scape mănușa pe trotuar, se aplecă și o ridică. Manevra îi permise să observe dacă nu-i urmărit. Nu era. Încercase în mai multe rînduri, în diverse feluri, să descopere dacă-l filează cineva. Dar nimic nu da de bănuit. Ajunse la concluzia că încurcătura cu falsul secretar nu-i chiar atît de gravă. Totuși, în drum spre punctul de întîlnire cu Senior, apelase la toate trucurile pe care le cunoștea spre a-și pierde urma. În sfîrșit ajunse în fața bufetului de stat unde era fixată întîlnirea. Nici acum nu zărea pe nimeni că i-ar fi ațiuut urmele. Intră. Senior nu apăruse încă.

Se așeză la o măsuță, cu spatele spre centrul sălii. Comandă kebab și o sticlă de bere.

Curînd sosi și Senior. Se așeză la măsuța vecină, dar în așa fel încît să poată totuși vorbi între ei.

După ce plecă ospătarul, Ulea arătă cu degetul gazeta pe care o pusese pe masă Senior, ca și cum i-ar fi cerut voie să-și arunce ochii prin ea, și spuse:

— Am două vești mari, dintre care una gravă: se pare că sînt urmărit. Asta e prima. Acum cealaltă: peste două zile se va ține o consfătuire cu caracter de stat-major general cu privire la obiectiv. Se apropie ora.

Senior zîmbi politicos și-i întinse gazeta:

— Poftiți, eu am citit-o.

— Mulțumesc.

Răsfoi ziarul, stărui la rubrica spectacolelor zilei, apoi bătu cu degetul deasupra titlului buletinului meteorologic și spuse:

— La consfătuire se vor comunica, probabil, măsurile organizatorice privitoare la dotarea forțelor lor aeriene cu noul aparat atomic. Ce spune șeful?

— Șeful e cam scos din fire. E furios că am aflat cu așa întîrziere despre experimentarea avionului. De altfel n-are decît să se fițiie. Am auzit că a fost rechemat și va fi numit în Etiopia. Ne vine un alt șef. Încă nu știu cine, dar trebuie să ne punem bine cu el de la început. Dacă dăm lovitura cu consfătuirea, îl cîștigăm și sîntem aranjați.

Ulea se întunecă.

— Vasăzică îl schimbă? E ceva sigur?

— Absolut sigur. Am cu sursele mele.

— Hm. Bine.

— Cu urmărirea, nici o grijă. La terminare, plecați în Apus.

Cererea de intăriri s-a respins. Nu dispunem de nici un om in plus. Trebuie să contaţi numai şi numai pe propriile forţe.

Cînd se apropie din nou ospătarul, Ulea ii inapoie lui Senior ziarul :

— Mulţumesc.

— N-aveţi pentru ce.

Ulea plăti şi părăsi bufetul. După un minut, Senior se ridică şi plecă şi el.

Ulea era nemulţumit de rezultatul intilnirii. Înjură in gind :

— Deşteptilor ălora le convine. Stau la căldurică şi dau ordine : Bazaţi-vă pe propriile forţe. Acum trebuie să-mi confecţionez legitimaţie pentru consfătuire, să detectez parola, să mă dau peste cap. Dar Mefisto încă se mai poate baza pe sine insuşi !

Zimbi :

— ...Şi pe Anne-Marie.

CONCEDIU DE CREAŢIE

Moraru aşteptă pină ce Ulea se îndepărtă de bufet, apoi intră. Se făcu că priveşte vitrina cu bucate. dar ţinea sub observaţie masa la care stătea Senior. Ştia că acesta trebuie să plece, de aceea nu se mai aşeză la masă. Intr-adevăr, Senior se sculă de la masă şi părăsi localul. Moraru, ca o umbră, după dinsul. De data asta nu mai trebuia vreo precauţie deosebită. Dimpotrivă, trebuie să găsească un mijloc spre a-l acosta şi legitima. Moraru pregătise dinainte lucrurile in acest scop. La primul colţ de stradă. un motociclist stătea cu maşina sub presiune, gata să pornească. Cind Senior vru să traverseze strada, motociclistul porni cu minimum de viteză, dar manevră in aşa fel, cu o prefăcută nedibăcie. incit il lovi uşor. Senior. mai mult de spaimă, se poticni şi căzu. In acest moment, Moraru intră in acţiune. Se repezi la locul accidentului. Ingenunchie lingă victimă şi-i ajută să se scoale in picioare. Senior era buimăcit. Işi roti privirile, neinţelegînd încă ce se petrece cu el. Dădu cu ochii de Moraru, care, cu o mină plină de ingrijorare, il susţinea de braţ. Senior mimă un zimbet strîmb de recunoştinţă, mulţumi şi vru să-şi elibereze braţul. Căuta să se îndepărteze cit mai repede de locul acela. Dar Moraru il reţinu :

— E ceva nemaipomenit. Să calce oamenii pe stradă. ziua-n amiaza mare !

— Lăsaţi, nu-i nimic.

— Se poate ? Individul trebuie pedepsit in mod exemplar. Să lovească un om in virstă !

— Vedeţi-vă de treabă ! N-am nimic.

Intre timp, un miliţian, instruit dinainte de către Moraru, se apropie şi-l salută pe Senior.

— Vă rog, fiţi bun, legitimatia dumneavoastră.

Senior încercă din nou să facă afacerea muşamalizată repetind că nu-i rănit, că accidentul nu l-a deranjat cituşi de puţin, că n-are nici o pretenţie de la motociclist. Miliţianul, însă, insistă pe un ton

politicos, dar ferm. Senior se văzu silit să-şi prezinte buletinul. Moraru trase cu coada ochiului. Documentul părea a fi în regulă. Adresa, însă, nu era aceea la care il semnalase bătrînul pensionar. Numele era de asemenea altul: nu mai era Cunea. Deci se vedea că bandiţii aveau un intreg arsenal de fabricare a actelor false. Ochiul de expert al lui Moraru sezisă un amănunt care dovedea că buletinul e fals. Moraru ii făcu un semn discret miliţianului. Imediat acesta il pofti pe Senior să-l urmeze. Bănuind că a căzut în cursă, el mai încercă să scape. Dar n-avu incotro. Se urcară toţi trei într-o maşină.

Senior crezuse tot drumul că Moraru fusese reţinut de miliţian şi adus la circumscripţie ca martor ocular al accidentului. De aceea holbă ochii cit cepele cind văzu că acesta, după ce il aşeză pe un fotoliu, trecu în spatele biroului. Moraru înţelese imediat că avea in faţă un spion înrăit, dar nu prea tare de inger. El se hotări să înceapă interogatoriul printr-un atac frontal. Puse intrebarea:

— Care e domiciliul dumneavoastră actual, domnule Cunea?

Acesta tresări şi îşi dădu seama că emoţia îl dă de gol. Făcuse o greşeală. Dar imediat se reculese.

— Trebuie să fie o confuzie. Eu sint Vasile Paraschivoiu. Mă confundaţi. Sint grăbit, trebuie să vizitez un copil bol...

— Domnule Cunea, doriţi să vă împrospătăm memoria?

— V-am mai spus...

— Bine. Dacă nu vă convine Cunea, atunci fie şi Marin Chirilă.

— ...

— Nu răspundeţi? Probabil că nici acest nume nu vi-l amintiţi. Aveţi o memorie cam şovăitoare. Nu face nimic, nu face nimic.

Senior continua să tacă cu indărătnicie. Voia să cîştige timp ca să judece situaţia, să se dezmeticească. Il chinuia indeosebi intrebarea dacă Ulea fusese şi el arestat.

Moraru continuă pe acelaşi ton calm:

—Ei, dacă nici Chirilă nu vă convine, atunci e bine şi Paraschivoiu. E un nume destul de frumos. De unde l-aţi împrumutat? Nu vreţi să spuneţi. Iarăşi bine. Vă priveşte. Să vedem, însă, ce zice circumscripţia care v-a eliberat buletinul.

După ce vorbi la telefon, puse receptorul în furcă cu gesturi deosebit de ceremonioase.

— Ce oameni nedelicaţi! Inchipuiţi-vă, afirmă că nu ei v-au eliberat buletinul. E revoltător. Nu sînteţi de aceeaşi părere?

Senior continua să tacă.

— Iau tăcerea dumneavoastră drept aprobare. Şi acum să trecem la fapte. Dosarul de criminal al asasinului legionar Chirilă e de mult pregătit. Mai rămine să completăm dosarul lui Cunea.

— Protestez!

— Motivele?

— Mă jigniţi! Indrăzniţi să calomniaţi un om...

— Un om bătrîn, căruntit de loviturile nemiloase ale unei vieţi pline de...

— Ah, doamne!

— Pline de nevoi și tragedii, un om care nu are altceva decît...
— Cum îndrăzniți să profanați amintirile cele mai scumpe ale unui om care...
— ...nu a avut și nu are altceva decît cinstea. Asta voiați să spuneți. Nu ?
— Asta-i abuz de putere ! Vă voi...
— ...reclama superiorilor și dacă va fi nevoie voi ajunge pînă la guvern ! Știu că...
Senior, întărîtat de calmul imperturbabil al lui Moraru, sări în sus declarînd pe un ton dramatic :
— E o confuzie tragică ! Nevinovăția mea se va dovedi !
— În parte aveți dreptate : nevinovăția se va dovedi ! Dar nu nevinovăția dv. !
— Dar, vă repet : e o confuzie tragică care poate să vă sfîrșească cariera, porni Senior din nou la atac.
Moraru se înclină puțin înainte, peste masă, poftindu-l să ia loc.
— Am să caut să nu vă mai enervez, spuse el ironic. Senior, descumpănit, se așeză din nou pe scaun, dar se ridică imediat în picioare.
— Pentru ultima oară vă atrag atenția că ați călcat legalitatea...
— Mă simt obligat să vă întrerup : greșiți !
— Nu aveți nici o bază legală să mă arestați !
— Din nou greșiți.
— Bănuielile nu sînt fapte !
— Noi nu bănuim, ci știm, domnule...
— Paraschivoiu Vasile, pensionar, mă cunoaște tot cartierul, pot să vă aduc martori... Sînt un om strivit de viață, dar cinstit. Însăși concepția mea despre viață îmi interzice orice manifestări de violență...
— Să nu uitați să menționați și faptul că această concepție nu v-a împiedicat să comiteți crime.
Moraru se opri puțin, apoi, trecînd la un ton sever, întrebă :
— Cînd a avut loc prima întîlnire cu Mefisto ?
Din nou, Senior păli. Nervii, în mod vădit, nu i se mai supuneau, îl trădau. Susținu din nou că e o neînțelegere la mijloc, dar întrebările puse de Moraru îl strîngeau ca într-un cerc de fier. Moraru îi puse în față o fotografie. Era din timpul rebeliunii legionare. Cunea, pe atunci cunoscut sub numele de Chirilă, ținea pistolul la tîmpla unui bătrîn evreu. Alte fotografii, acte, declarații completau tabloul. Cunea-Chirilă-Senior nu mai avu ce să spună. Lăsă să-i cadă capul în palme. Jucă ultima carte.
— Sînt un biet bătrîn. Atunci eram tînăr, necopt...
— Necopt la patruzeci de ani ?
Umerii i se cutremurau de spasmele plînsului. Dar Moraru nu se lăsă impresionat de acest truc ieftin. Își stăpîni dezgustul pe care i-l producea tabloul acestui bătrîn, care, sub masca părului cărunt, ascundea o fiară crudă și lașă.
În cele din urmă, Senior trecu la mărturisiri. Recunoscu crimele

sale din trecut și faptul că e spion, că a fost însărcinat să-i transmită lui Ulea, alias Mefisto, un ordin. Susținu însă cu încăpățînare că nu știa despre ce se spune in ordin, că mesajul ce i l-a predat lui Ulea era cifrat și că nu avea codul.

După ce Senior semnă declarația, Moraru ordonă să fie scos din cameră. Acum dosarul lui Ulea era și el complet. Moraru plecă imediat să raporteze șefului cele descoperite și să propună arestarea lui Ulea și a lui Ionescu.

Maiorul ascultă atent cele spuse de Moraru, fără să spună nici un cuvînt. Deodată, soneria telefonului ii întrerupse. Șeful ridică receptorul și vorbi timp de un minut.

Cînd isprăvi convorbirea, se întoarse spre Moraru.

— Vasăzică ai hotărit să-i arestezi ?

— Da, tovarăşe maior.

— Bine. Cu Ionescu e simplu. Dar pe Ulea de unde îl ridici ?

— De la... Moraru spuse adresa. În cuvintele sale se simțea o notă de neliniște. Intrebarea maiorului îl făcu să bănuiască ceva rău de tot. Intr-adevăr, maiorul replică :

— Numai să n-ai o dezamăgire. Savantul dumitale și-a luat zborul. S-a terminat cu Ulea. S-a dat la fund. De acum a rămas numai Mefisto.

Moraru ieși din biroul maiorului ca amețit. Înțelegea ce se intimplase. Ulea reușise să vadă sau bănuise că, la ieșirea din bufetul unde avusese loc intilnirea, Senior a fost arestat. De data aceasta, Mefisto se dovedise a fi mai viclean.

— Pentru ultima dată. Ultima dată. Jur ! scrișni Moraru plin de mînie.

La descinderea făcută in locuința lui Ulea nu se putu găsi nimic compromițător. Pesemne că acesta mai avusese timp să treacă pe acasă și distrusese tot ce credea că-l poate demasca. Mai mult decit atît : îi lăsase vorbă portarului că pleacă pe o lună din capitală, în concediu de creație, ca să scrie o lucrare. Ulea voia astfel să-și creeze o posibilitate de revenire la normal în cazul că s-ar fi dovedit că Senior n-a căzut sau că Senior n-ar fi putut fi demascat și pus să facă mărturisiri.

Cînd se reîntoarse la birou, tîrziu noaptea, Moraru ordonă să fie adus Senior pentru continuarea interogatoriului. Acesta arăta acum și mai prăbușit, incovoiat. Din felul cum vorbea și se purta, se vedea că intre timp meditase mai profund asupra situației in care se afla. Singuru-i gind era acum să-și ușureze situația prin mărturisiri. Moraru putu astfel să afle ceea ce-l interesa. Și ceea ce-l interesa acum înainte de toate era de a ști ce i-a spus Ulea în cursul intîlnirii de la bufet. Senior arătă că e vorba de o consfătuire cu caracter de stat-major general la care Ulea avea de gînd să pătrundă.

Auzind aceasta, Moraru puse brusc capăt interogatoriului și-l expedie pe arestat. In citeva secunde fu in mașină, gonind spre palatul unde se ținea consfătuirea. La ora aceea, deși era o frumoasă noapte senină de iulie, străzile erau pustii. Mașina goni nebunește pe străzile capitalei adormite.

MEFISTO MANEVREAZĂ

Piața Lahovary. Stația tramvaiului 5. Ora 10 seara. Ulea azvîrli mucul de țigară, apoi, cu un gest nervos, își pipăi buzunarul hainei. In regulă. Simți sub degete cartonul tare al legitimației. Se liniști. Nu se mai numește Alexandru Ulea și nu mai este profesor universitar, ci Ionescu Ion, inginer proiectant cu domiciliul în raionul 1 Mai, strada Căpriței nr. 71. In portact mai are și o altă legitimație — un buletin militar pe numele căpitanului Vasile Duca. Din acest buletin lipsește doar fotografia. De altfel, totul e in ordine: numărul, seria, ștampilele, semnăturile. Mefisto a intrat in acțiune! Din nou, ca și cu ani în urmă, simți cum il cuprinde fiorul rece al pericolului. Se simte în elementul lui. Pericolul e elementul lui. Il umple de siguranță. S-a sfîrșit cu pașnicul savant Ulea. De acuma jocul continuă cu cărțile pe față. Cine pe cine! A fi sau a nu fi! Pentru el așa se pune problema! In locul apartamentului elegant pe ușa căruia o tăbliță de aramă anunța sobru cui aparține: „Prof. univ. A. Ulea", va trebui să se strecoare nevăzut in cele mai ciudate locuri. Cu atit mai bine! In noaptea aceasta, unde se va adăposti? Unde-și va găsi un culcuș ferit de urmărire? Tot ceea ce era in legătură cu Ulea constituie acum un pericol de moarte. Intimplarea cu Senior l-a convins că in urma lui s-au ridicat toate podurile. Ionescu e probabil și el înhățat. Ei și? Incă o zi sau două! Să pună mina pe datele privind avionul, și Mefisto, din nou, își va face intrarea triumfală in cercul vechilor prieteni, intr-un loc ferit, undeva departe de această țară, care i-a fost cindva patrie. Acolo își va urzi în liniște planurile de răzbunare.

Sosi tramvaiul. Ulea, privind cu prefăcută nepăsare în jur, se amestecă printre cetățeni. Urcă in tramvai, ultimul. In fața lui, o femeie elegantă, nu prea tînără, cu părul oxigenat aranjat într-un coc bogat, scotocea nervoasă in poșetă după mărunțiș. Miinile-i erau fine, cu degete albe, cu unghii îngrijite. Pe degetul inelar lucea verigheta. Ulea își zise:

— Măritată! E tocmai ce-mi trebuie. Nicăieri nu mi-aș putea găsi la ora asta un adăpost mai bun decît la o doamnă de lume, măritată. Nicăieri n-aș putea dormi atît de sigur și ferit de orice pericol decît in alcovul unei doamne care-și păzește adulterul.

Enervată, doamna abandonă căutarea punind pe masa taxatorului o hirtie de 100 de lei.

— N-am mărunt.

— Nu pot să vă schimb. Vă rog așteptați restul.

— Dar grăbește-te. Cobor la a doua.

— Ce să vă fac! Altă dată să veniți cu bani mărunți.

Ulea, care urmărise discuția, interveni politicos:

— Imi permiteți, doamnă, să vă împrumut 30 de bani?

Fără să aștepte răspunsul, ceru două bilete și intinse unul spre ea:

— Poftiți... Ca să nu intirziați.

Drept răspuns il priviră doi ochi negri, mari, strălucitori (grație

belladonei, constată el în gînd, ironic). Ea păru surprinsă, dar după o clipă își dezveli dinții albi, mărunți, într-un zîmbet seducător.

— Merçi, sînteți foarte amabil.

Ulea se înclină politicos. Nu spuse nici un cuvînt. Avea tactica lui: tactică de gentleman. Doar cu privirea o însoți spre ușa din față.

Prin sticla geamului spionă zîmbetul ei. În luciul geamului, privirile li s-au întîlnit. Ea îl înfruntă, fără urmă de sfială. Înțelegerea tacită era stabilită. Ea părea că zice: „Sînt frumoasă. Știu. Te-am vrăjit și n-ai curajul să te apropii. Dar să știi că-mi placi și tu".

La stația Ștefan cel Mare coborî grăbită. În fața farmaciei din colț se opri, își deschise poșeta și cotrobăi în ea. Ulea coborîse și el, urmărind-o. O ajunse din urmă și i se adresă cu sfială prefăcută:

— Sînteți prea frumoasă ca să mă condamnați pentru îndrăzneala de a încerca să vă cunosc.

Ea își ridică privirea, zîmbind măgulită. Fără a-i da răgaz să răspundă, el continuă să o privească insistent:

— Cu ochii dumneavoastră ați putea vrăji o lume întreagă.

Ea rîse încet, întinzîndu-i mîna, fără să-și scoată mînușa. Ulea i-o cuprinse mîna între mîinile lui, sărutînd-o apăsat la încheietura mînușii.

— Inginerul Ionescu vă mulțumește că i-ați dăruit fericirea să vă cunoască.

— O! Îmi pare bine, dar... trebuie să vă părăsesc. Sînt grăbită.

Ulea înțelese că a cîștigat. Stărui:

— Nu trebuie să plecați. Seara aceasta trebuie să fie a noastră. Nu puteți fi atît de crudă să mă părăsiți... Ar fi un sacrilegiu să refuzăm darul acestei nopți de vară, frumoasa mea doamnă.

— Ești obraznic, dar îmi placi, domnule inginer. Ești obișnuit să cucerești!

— Vreți să spuneți: să fiu cucerit!

— Mă rog. Dar eu... sînt căsătorită.

— Iubirea nu trebuie sugrumată cu prejudecăți! N-aveți acest drept. Iubirea e o floare atît de rară. Am citit cîndva, mai demult, că sufletele sînt făcute de creator perechi-perechi și împrăștiate pe fața pămîntului. Un suflet încarnat într-un trup aleargă veșnic...

În timp ce Ulea își recita tirada, femeia îl privea cu ochii micșorați. Îi plăcea, părîndu-i îndrăzneț, mîndru, spiritual. Se hotărî:

— În definitiv, ce doriți?

— Totul și nimic. Vreau să fiu sclavul dumneavoastră.

— Nu. Sclav nu. Ar fi exploatare... Și așa am destule necazuri cu marxiștii. Mă veți conduce în vizită la o prietenă... Dar să nu fie, doamne ferește, plecată pentru că astfel am fi lipsiți de societatea ei!

Zicînd acestea, îl luă, supusă, de braț.

•

Razele soarelui se strecurau timide prin deschizătura perdelelor, mîngîind brațele dezvelite ale lui Anne-Marie. Era dimineață, oră în care arșița începutului de vară încă n-a biruit răcoarea zorilor.

Anne-Marie dormea cu capul ciufulit în perna moale. Pe față îi alterna un zîmbet senin, de fetișcană, cu o expresie de suferință. Din cînd în cînd, respirația i se îngreuna. Gemea ușor. Deodată se trezi, își deschise ochii, privind mirată în jur. Aburii visului se evaporaseră. Era în camera ei și... Dar cît e ceasul? O, mai sînt două ore pînă-l va revedea pe el! La acest gînd, își închise ochii, îmbujorată. Astăzi, da, astăzi îi va spune și lui!

Cîntecul sonor al pendulei o făcu să tresară. Se hotărî să se scoale. Trebuia să se pregătească din timp și-i era frică să n-o fure din nou somnul. Sări din pat, întinzîndu-se leneșă. Peste cîteva clipe, dușul rece alungă ultima moleșeală lăsată de somn. Stătea nemișcată sub șuvoiul de apă, zîmbind chipului din oglindă. Era fericită că e frumoasă, că iubește și e iubită. Un gînd neliniștitor îi umbrea totuși fericirea. Oare ce va zice el? Dar alungă repede acest gînd. El va fi, bineînțeles, fericit, o va îmbrățișa și o va săruta cu dragoste, ca de atîtea ori. Și... da, și se vor căsători! Tata va fi și el mulțumit știindu-și fetița fericită lîngă un om deosebit cum este Ulea.

Anne-Marie zăbovi mult în fața șifonierului. Ce rochie să-și pună? Care îi place mai mult lui? Se hotărî: Va îmbrăca rochița de tafta roz. Așa a fost îmbrăcată cînd l-a cunoscut.

Se consultă din nou cu oglinda. Fu mulțumită. Era surîzătoare și senină ca diminețile de vară, cum poate fi numai o fată în inima căreia a înflorit gingașa floare a primei iubiri. Și totuși parcă s-a schimbat ceva în întreaga ei ființă. De un timp încoace părea mai matură. Rîsu-i zglobiu, copilăresc, nu mai întîmpina diminețile cu știuta veselie lipsită de griji. Iubirea, vîrtejul patimii adăugaseră frumuseții o nuanță de visare. Aceasta o făcuse și mai fermecătoare.

Anne-Marie nu se destăinuise încă nimănui. Păstra taina fericirii ei așa cum i-o ceruse el. De cîteva zile mai ascundea și o altă taină. Nici el n-o știa încă. Astăzi i-o va spune.

Peste o oră, într-un scuar romantic, ferit de vederi, undeva în preajma lacului Herăstrău, Anne-Marie își îmbrățișă iubitul. El era însă abătut, nervos, cu ochii însemnați de cearcăne vinetii. O dată cu noaptea încetase și vraja liniștitoare a dezmierdărilor culese ușor. Zorile l-au rechemat la realitate. Pusese din nou stăpînire pe el simțămîntul că e încolțit. Stătea pe o muchie de cuțit. Un pas greșit și... Încordat, nervos, răspundea plictisit la întrebările ei.

Ea îl privea nedumerită, surprinsă de acest om pe care nu i-l cunoștea.

— Dar ce-i cu tine. Arăți obosit și...

— Oboseala și... sînt cam surmenat!

— Sandule, am să-ți spun ceva care o să te bucure.

O privi absent. Nu pricepea ce bucurii mai spera să-i aducă gisculița asta topită de dragoste. O întrebă indiferent:

— Ei, spune despre ce este vorba... Îmi plac bucuriile.

— Sandule... vino mai aproape de mine.

Și, emoționată, îi șopti la ureche:

— O să avem un copil.

Cuprins de un val violent de furie, rei se desfăcu brusc din îmbrățișare. In ochi îi străluci o sclipire haină.

Ea îl privi inghețată de groază. Șopti :

— Sandu... Ce s-a întîmplat... Ce-i cu tine ?

In aceeași clipă, el își înțelese greșeala și, printr-un efort de voință, își reveni. Avea încă nevoie de ea. Deveni dintr-o dată drăgăstos.

— Iartă-mă, iubirea mea... nervii... munca... și deodată începu să-i mîngiie părul, brațele. Se sili să zîmbească. Căută cuvinte dulci, îmbietoare :

— Anne-Marie, duminică vin la voi. O să avem un copil. Minunat ! O fetiță tot atît de drăgălașă ca tine... Anne-Marie, duminică vin la voi. Vom comunica tatălui tău hotărîrea noastră.

Apoi, rizînd, adăugă cu o falsă voioșie :

— Să obținem binecuvîntarea tovarășului colonel Tomeanu !

Anne-Marie zîmbi din nou, dar ochii îi erau înlăcrimați. Privirea lui stranie de adineauri parcă-i înfipsese un cuțit rece în inimă.

— M-am speriat de tine. M-ai privit cu niște ochi... Sandule, dacă ai ști cît de mult te iubesc.

— Nu fii copilă. Te iubesc tot atît de mult și sint gata să fac orice pentru tine... Anne-Marie, peste două săptămîni, te vei numi Ulea... Acum ești mulțumită ?

— Sandule !

Stind cu capul cuibărit pe umărul lui, ea nu-i văzu privirea sarcastică. Mîngîind-o cu gesturi mașinale, el judeca febril : „Terenul e pregătit. Să trecem la fapte ! Consfătuirea e aproape !"

Ea însă continua să se legene în dulcea-i reverie.

— Sandule, e atît de minunată viața cînd te simt lîngă mine.

— Da, iubirea mea. Ne așteaptă o mare fericire.

Continuă pe același ton dezmierdător :

— Sandu are o rugăminte la tine.

— Spune.

— Iți cer... un mic serviciu. Pentru fericirea noastră. O nimica toată, dar care poate să insemne mult.

— Despre ce vorbești ? interveni ea neliniștită.

— Mi-ai vorbit o dată de prietenul tatălui tău, ofițerul acela... Duca. Imi trebuie fotografia lui și... o uniformă de căpitan de aviație.

Nedumerită, Anne-Marie își ridică privirea. Simțămîntul de adineauri i se zvîrcoli din nou în inimă.

— Nu-nțeleg... de ce, de ce ai nevoie de toate astea ?

— Vreau să-i fac o farsă cuiva !

Vocea lui redeveni dură, se simțea că din nou s-a infuriat.

— Sandule, cele ce-mi spui sînt ciudate, nu te-nțeleg.

— Nu-mi spune povești. Ți-am cerut doar un mic serviciu și... văd că răspunsul tău e „nu"... Atît de departe merge dragostea ta ?

— Sandule, m-ai înțeles greșit... Nu ți-am spus nu, dar...

— Dar nu te poți hotărî s-o faci pentru mine.

— Nu...

— Anne-Marie, am fost totdeauna foarte sincer cu tine. N-am nevoie de obiectele pomenite, însă mă interesează altceva. Consider aceasta ca o ocazie de a-ţi verifica dragostea. Să văd cită incredere ai în mine. Ce poţi face tu pentru mine.

— Tot nu te înţeleg.

Rosti aceste cuvinte cu desperare, nepricepind nici acum ce se petrece cu el.

— O să mă înţelegi! Să fiu mai limpede. De nu-mi faci acest mic serviciu...

— Sandu!

Strigătul ei sugrumat se inecă intr-un hohot de plîns. Apoi, deznădăjduită, spuse cu vocea tremurîndă:

— Fie!

— Anne-Marie, iubita mea, nu plînge, linişteşte-te. Ceea ce-ţi cer e tot pentru fericirea noastră... O glumă nevinovată. Atit! Duminică o să-ţi povestesc totul. Şi ţie, şi lui tata. Sper că-mi dai voie să-i spun şi eu aşa? O să rîdem cu poftă de lacrimile tale copilăreşti. Deseară te aştept tot aici.

...In scuarul însorit se lăsă linişte. Trandafirii, cu parfumul lor îmbătător, ademeneau cu tainica lor vrajă albinele aurii. Cînd simte că e în pericol, albina se apără şi împunge vrăjmaşul cu acul ei otrăvit, deşi ştie că astfel va muri.

SFÎRŞITUL IDILEI

Cu coatele sprijinite de masă, Anne-Marie privea in gol, fără să-şi dea seama de trecerea timpului. Căuta să se liniştească, să găsească o cale pentru înţelegerea celor petrecute cu cîteva ore inainte. Era însă atît de tulburată, încît nu reuşea să-şi adune gîndurile. A nu ştiu cita oară căuta să recapituleze discuţia de dimineaţă: „Era atît de obosit, nervos, aşa cum nu l-am văzut încă niciodată... Şi cum s-a înfuriat cînd i-am spus că vom avea un copil. Apoi s-a liniştit. Mi-a repetat că mă iubeşte. Mi-a promis că va veni duminică!... E surmenat, lucrează prea mult, altceva nu poate fi! Dar de ce are nevoie de fotografia lui Duca şi de uniformă? De ce?... Spunea că vrea să facă o farsă. Nu, nu-nţeleg! Il ştiu atît de serios şi dintr-o dată se apucă să facă astfel de chestiuni... Dacă aş reuşi să-mi explic ce vrea el! Şi m-a somat că dacă refuz să-i fac acest mic serviciu, mă va părăsi! M-a somat...".

Simţi cum o cuprinde indoiala şi spaima. Să rămînă singură. Acuma! Fără el, fără bărbatul pe care-l iubeşte mai mult decit viaţa... Poate a greşit, dar... Nu, nu se poate, Sandu o iubeşte! Ce să facă? Ce bine ar fi să poată povesti cuiva toate astea! S-ar linişti. Poate ar primi un sfat. Dar cui să-i spună? La cine să meargă? La tata? Da! Îi va povesti lui! Se va destăinui! Dar ce-i va spune? Că-l iubeşte pe Ulea, că este gravidă, că astăzi s-au întimplat acele lucruri ciudate între ei? Nu! Nu se poate. Niciodată! Ar muri de ruşine. Mai

bine... va face totul aşa cum spune el. Şi va fi bine... Duminică vor rîde cu toţii de spaima ei copilărească. Da. N-are încotro : va îndeplini cererea lui. Şi seara îi va cere explicaţii !

Telefonul sună cu insistenţă, dar ea nu-l auzi. Doar peste cîteva minute tresări. Dezmeticindu-se, se ridică în picioare. Luă receptorul.

— ?

— Tata n-a venit încă acasă.

— ...

— Da, eu, Anne-Marie... Tovarăşul Duca ?

— ...

— O clipă, te rog, să închid fereastra.

Puse receptorul pe masă. La telefon era Duca ! Ce să facă ? Să-i ceară lui o haină ? Dar ce motiv să invoce ? Il va invita la ea şi se va descurca într-un fel ! Hotărîtă, ridică din nou receptorul.

— Alo... să ştii că am să te trag de urechi !

— ...

— Da, da ! Şi am motive serioase ! De ce nu mai vii niciodată pe la noi ? De ce ne neglijezi ?

— ...

— Ştiu, ...sint mii de motive ! Dar eu aş vrea să te văd, să mai stăm de vorbă.

La celălalt capăt al firului, Duca, nedumerit, dar bucuros, privi surprins receptorul. Parcă nu-i venea să creadă că el e cel căruia îi fuseseră adresate aceste cuvinte. Anne-Marie nu l-a uitat. Fetiţa zglobie şi inteligentă care, fără să-şi dea seama şi fără să vrea, i-a devenit atît de simpatică, ba chiar, uneori, poate că sentimentele lui au depăşit limitele obişnuite ale unei simpatii, îi reproşează că nu mai vine pe la ei. Oare şi-a dat seama că el nu întîmplător ocoleşte casa lor ?

Răspunse, încercînd să glumească :

— Dacă ţi-e dor de mine, sînt gata să zbor, să te văd chiar şi acum.

Anne-Marie, prefăcîndu-se că n-a înţeles că e o glumă, răspunse foarte serios :

— Atunci... chiar acuma ! Te aştept. Vreau să discutăm o chestiune foarte importantă. Vreau să-ţi cer un sfat.

Peste un ceas, Duca o salută pe Anne-Marie, luînd poziţie şi raportînd grav :

— M-am prezentat la ordinul dumneavoastră. Sînt căpitanul Duca Vasile.

Ea, stăpînindu-şi emoţia, schiţă un zîmbet şi-l invită să ia loc.

— Remarcaţi că sînt punctual ca întotdeauna.

— Da... Ca întotdeauna... În plină vacanţă, în Bucureşti ? Am rămas surprinsă cînd te-am auzit la telefon.

— De ce ?

— Te credeam undeva la munte, la mare...

— O să plec... Dar mai tîrziu. Poate peste vreo două săptămîni.

Anne-Marie îşi ascultă vocea schimbată, îngrijorată ca Duca să nu bănuiască ceva.

— Vasăzică, am fost chemat să iau parte la o discuţie importantă... şi să dau un sfat! Sînt gata să contribui în limita capacităţii mele la dezbaterea chestiunii de pe ordinea de zi! Vă rog prezentaţi problema.

Tonul glumeţ al lui Duca, zîmbetul deschis de pe faţa lui o încurcau şi mai mult. Începu să se fisticească, neştiind ce să spună.

— Am şi uitat... problema aceea importantă... Poate că am vrut numai să te văd!... Te-ai supăra dacă aşa ar fi?

— Nu, dar...

Anne-Marie îşi recăpătă încet-încet siguranţa, îndreptă cu abilitate discuţia pe un alt făgaş, întrebîndu-l, dintr-odată serioasă:

— Şi, mă rog dumneavoastră, tovarăşe căpitan Duca Vasile, cum vă permiteţi să vă prezentaţi într-o casă cu fată de măritat îmbrăcat cam neglijent? Aud? Pantalonii dumneavoastră au fost cam de mult călcaţi, vestonul aşişderea. Să nu mai vorbim de epoleţi, care sînt cam... Cum să spun...

Duca se pomeni într-o mare încurcătură. Nu putea să nu recunoască adevărul acestor cuvinte. Într-adevăr, nu era tocmai-tocmai cu ţinuta. Era atît de ocupat! Se scuză căutînd să se dezvinovăţească printr-o glumă:

— O, să nu fiţi aşa de aspră cu mine!

Apoi continuă:

— Ştiţi că sînt burlac. E o pacoste pentru mine munca asta de gospodărie, relaţiile cu croitori, cizmari, cu... Dar chiar astăzi mă duc să-mi iau cealaltă uniformă de la curăţătorie! Voi fi ca scos din cutie.

— Sînt convinsă că o să fii ocupat din nou şi o să laşi încă vreo lună uniforma la curăţătorie.

— Nu se poate!

În gînd adăugă: „La noapte e consfătuirea!".

— Lasă, ştiu eu cum sînt bărbaţii, replică ea. Dar de data asta n-o să-ţi meargă! Eu o să iau comanda!

— Adică? interveni, rîzînd, Duca.

— Adică, pune pe masă bonul de la curăţătorie şi am să-ţi scot eu uniforma! Am să ţi-o pregătesc şi o să vii s-o iei de la noi. Nu pot admite ca un prieten de-al tatei să umble îmbrăcat neglijent.

— Foarte mulţumesc, dar...

— Fără nici un dar! Am terminat. Bonul!

Duca, nepricepînd despre ce e vorba, dar bucuros că scăpa de „corvoadă", puse bonul pe masă, rugînd-o pe Anne-Marie să nu se supere.

— Sînt foarte ocupat... Dar am o rugăminte.

— ?

— Deseară am nevoie de uniformă.

— În regulă!

— Sînt liber?

— Da!

Se despărţiră, rizînd veseli. Anne-Marie parcă-şi uitase frămîntarea. Stătuseră împreună abia cîteva minute, dar seninătatea acestui om, încrederea lui, conştiinţa lui curată păreau a fi împrospătat atmosfera în jurul ei. Îl iubea pe Ulea, dar această dragoste era apăsătoare. Cu Ulea simţea nevoia să se izoleze, să fugă de oameni, de lume. Duca îi trezea dorul de viaţă, încrederea. În felul lui de a fi era ceva tonic. Fără să-şi dea seama lămurit de ceea ce se petrece cu dînsa, Anne-Marie se simţi oarecum eliberată de sentimentele sale apăsătoare din ultimul timp. Dar în clipa cînd uşa se închise după Duca, ea simţi cum o cuprinde din nou starea dinainte.

— Ce-am făcut? Să fug după el şi să-i spun că l-am minţit, că de uniformă are nevoie Ulea. ...Nu se poate. E prea tîrziu. Sandu mă va aştepta... Şi la urma urmei ce-mi pasă de Duca?

După ce scoase hainele de la curăţătorie şi le dichisi, răscoli albumul de fotografii. Găsi o mare fotografie cu un grup de ofiţeri în care în prim-plan era tatăl ei şi Duca. O luă.

Pe masă era pachetul cu hainele. Anne-Marie aşeză poşeta lîngă pachet şi puse fotografia în ea. Apoi privi ceasul. Era timpul să plece. Sandu o aştepta.

*

Contopit cu umbra unui plop, Ulea cerceta încruntat aleea pe care trebuia să apară Anne-Marie. Încercă să-şi stăpînească încordarea frămîntîndu-şi nervos degetele.

Îl tulbura adînc situaţia în care nimerise, dar nu era numai atît. Ulea trecuse nu o singură dată prin situaţii grele. E drept că atunci era mai tînăr. Dar nu bătrîneţea îi dezechilibra acum spiritul, îi zugrăvea în culori sumbre perspectiva. Îl deruta şi altceva decît împrejurarea neprielnică în care se afla persoana sa. Îl durea bătrîneţea lumii în care credea şi căreia îşi vînduse viaţa. În timpul zilei citise în ziar ştirile de peste hotare. Nu erau lucruri tocmai deosebite şi, probabil, în alte împrejurări l-ar fi lăsat impasibil. Dar acum, poate şi sub apăsarea propriei situaţii, fu cuprins de un impuls irezistibil spre meditaţie. Ziarul reproducea, între altele, pasaje dintr-un oarecare discurs rostit de Winston Churchill. Ulea nu-l iubise niciodată pe bătrînul lup al Imperiului Britanic, considerîndu-l prin optica ce şi-o formase, în tinereţe, la München. Totuşi îl privea ca pe o autoritate. Churchill vorbea despre configuraţia lumii şi o împărţea în două: lumea comunistă şi lumea necomunistă. Pe Ulea îl frapa mult nu atît dualitatea acestei lumi, ci însuşi amănuntul că numele ambelor tabere conţineau un element comun — cuvîntul comunism: lumea comunistă şi lumea necomunistă. Dacă ar fi spus-o un oarecare, atunci i s-ar fi putut reproşa că e tendenţios ori pur şi simplu agramat. Dar o spunea Churchill. Greu de crezut că o făcuse din necunoaşterea vocabularului. Însemna că înseşi realităţile contemporane au dictat vocabularul. Şi măcar de-ar fi fost numai aceasta. Dar şi alte ştiri îl indispuneau pe Ulea. Nu-i plăceau nici ştirile din Asia. Şi toate

acestea Ulea le conjuga cu propria soartă. In ultimii ani îşi legase toate calculele de acelea ale patronilor săi din afară. Totul i se părea limpede: ţelurile, metodele, ierarhia... De porunca aceloraşi şefi de care asculta el ascultau ţări intregi care fuseseră pe vremuri mari puteri. Pînă şi Franţa. Comuniştii vorbeau, ce-i drept, despre contradicţiile dintre puterile occidentale. Ulea se consola, însă, zicîndu-şi că e propagandă. Dar iată că, pe zi ce trecea, in tabăra occidentală se accentua conflictul surd dintre mult cîntaţii aliaţi. Ulea cunoştea bine pe vechii săi stăpîni din Germania şi de aceea era indreptăţit să fie sceptic în ce priveşte alianţa dintre Bonn şi vechii săi inamici. El ştia bine cite parale face indeosebi prietenia dintre Bonn şi Paris. Iar pe lingă toate acestea il ingrozea Asia. Avea o minte prea lucidă pentru a putea ignora insemnătatea procesului revoluţionar ce se petrecea pe acest continent. Vedea cum temeliile lumii lui, ale lumii in solda căreia lucra, se clatină.

— Încotro merge omenirea?

Îşi punea adeseori această intrebare şi se ferea să-şi răspundă. Iar pentru a scăpa de obsesie, îşi intorcea gindurile spre război: „Războiul va purifica totul. Războiul o să-nchidă gurile care îşi ridică acum prea îndrăzneţ glasul".

Între timp inserarea îşi azvirli mantia peste lacuri. Departe, pe luciul apei, se zărea răsfringerea luminilor de la debarcader. Dar aici, la locul lor de intilnire, era linişte. Linişte şi întuneric. Era un locşor atît de părăsit de nu zăreai ore întregi nici ţipenie de om. Norii răzleţi, cenuşii, goneau sub lună, prevestind furtună. Vîntul, deocamdată, se strecura alene prin frunzişuri, strunind melodii tainice. Luna cînd apărea, cînd dispărea printre norii vagabonzi.

Deodată, in liniştea deplină, se desluşi zgomotul unor paşi care se apropiau grăbiţi. Venea Anne-Marie. Ulea privi cu ochii micşoraţi, vrînd parcă să străpungă intunericul, în direcţia de unde se auzeau paşii. Aşteptă pînă cind se apropiară, apoi, dintr-o dată, apăru în faţa ei. Ea, speriată, se opri, cu răsuflarea tăiată:

— Vai!

— Eu sint.

— Sandu!

— Da. E Sandu.

— M-ai speriat.

— Îmi pare rău.

— Ai apărut dintr-o dată în faţa mea şi...

— Scufiţa Roşie a crezut că a venit lupul s-o mănince!

Anne-Marie simţi cum o părăseşte hotărirea de a-l infrunta, de a-i cere lămuriri.

El o stringea in braţe, mingiind-o drăgăstos. Ea nu văzu căutătura nerăbdătoare a ochilor lui, nici zîmbetul plin de stranie bucurie cind zări pachetul. Nu văzu toate acestea. Stătea ghemuită la pieptul lui şi se simţea la adăpost. Simţea cum furtuna din suflet i se linişteşte. Tresări, totuşi, cînd auzi glasul lui:

— Totul în regulă ?
— Da, dar...
— Şi fotografia ?
— Da, însă...
— Dă-mi-o !
— Sandu !
— Aştept !
— Poftim, dar spune-mi...
— N-ai găsit o fotografie a lui singur, separat ?
— Nu.
— Hm. Bine. Merge şi aşa.
— Dă-mi voie, în sfîrşit, să-ţi vorbesc !
— O... se poate ! Spune !
— Trebuie să dau înapoi hainele imediat.
— Cui ?
— Lui Duca.
— Sînt ale lui ?
— Da... Le-am luat de la curăţătorie...
— Ce coincidenţă bizară.
Rise sarcastic.
— Atunci pot să le iau inapoi chiar acuma ? Spune-mi că da.
— Da... dar miine !
— Nu se poate.
— Nu insista, am nevoie de ele pînă miine !
— Dar iţi spun că nu se poate !
— Ajunge !
— Vai, cum îmi vorbeşti ! Dar de ce ai nevoie de ele ?
— Ţi-am spus o dată !
— Nu cred ceea ce ai spus !
— Nu crezi ?
— Nu !... Sandule, te rog linişteşte-mă, spune-mi adevărul !
— Începi să mă plictiseşti cu insistenţele tale.
— Încep să te plictisesc ?

Vocea ei tremură, se frînse. Era distrusă, revoltată. Strîngea cu neputinţă reverul hainei lui.

— Sandule, ai o purtare atît de ciudată !

— Ciudată... Mda... Prinţesa mofturoasă şi-a găsit să-mi facă reproşuri. Ce vrei, la urma urmei ?

— Sandu... Mă priveşti cu ochi străini... Vreau să-mi spui totul !

El răspunse furios, ironic :

— Numai atît ? Totul ? Deocamdată nu se poate... Suspinele, aplauzele şi... explicaţiile vin numai după ultimul act.

— Despre ce vorbeşti ?

— Pleacă !

— Nu plec ! Şi, izbucnind deodată în hohote de plîns, se rezemă de un copac. Acuma... acuma... înţeleg. M-ai minţit, mi-ai jurat că mă iubeşti, dar n-a fost decît minciună. N-am fost pentru tine decît o unealtă... Atît. Şi-acum se petrece ceva ciudat cu tine...

Intorcîndu-se brusc spre el, rosti cu ochii măriți de spaimă:

— Eu simt că tu... tu ești amestecat... intr-o...

— Taci!

Ulea păli. Cu fălcile incleștate căută să-și stăpînească furia ce-l cuprindea. Păpușa, cică, simte! Îi venea greu să dreagă ceea ce stricase, dar trebuia s-o liniștească cumva, fiindcă altfel...

— M-ai jignit... Știi că te iubesc. Ești pentru mine ființa cea mai scumpă.

— Minți!

— Anne-Marie!

— Minți!

Ca halucinată, ea se intoarse și, cu picioarele împleticindu-se, începu să fugă.

Ulea, într-o clipă, se hotărî: Anne-Marie nu va pleca de la această intilnire. Niciodată. Din cîțiva pași o ajunse. Ea nu-și mai dădea seama ce se petrece cu dînsa. Era amețită. Se împiedică și căzu, întorcîndu-și privirea spre el. Zări chipul lui, desfigurat de ură, rînjetul sadic. Cu o ultimă sforțare, își acoperi pîntecul cu mîinile. Șopti:

— Copilul!

Apoi nu mai simți nimic.

Mîinile lui se incleștară cu furie sălbatică pe gîtul pe care de atîtea ori îl sărutase.

Cînd, după un ultim spasm, Anne-Marie rămase nemișcată, cu ochii larg deschiși, in care se oglindeau razele palide ale lunei, o privi cu dezgust și șopti fără să-și desfacă degetele înțepenite pe gîtul ei:

— Iubire ai vrut, frumoasă domnișoară, iubire ai avut! Dar, uneori, îmbrățișarea lui Mefisto e mortală!...

Vru să plece, dar își aduse aminte de ceva. Se intoarse și o căută pe moartă la gît. Printre degete zări sclipirea medalionului de smarald. Cu o mișcare bruscă, il smulse:

— S-ar putea să-mi mai trebuiască... Sînt iarăși suflet văduv...

...Vîntul flutura trist o șuviță de păr de pe fruntea celei ce fusese Anne-Marie, cerîndu-i parcă iertare pentru crîncena răzbunare a unei iubiri care n-a fost iubire, ci capcana unui monstru.

CINE RISCA...

— Căpitane Duca, sper că n-ai să-mi porți pică.

Zicîndu-și aceste cuvinte, Ulea rînji. Își verificase infățișarea și rămase mulțumit. Se simțea din nou in apele sale. Uniforma lui Duca îi venea ca turnată. Era plin de sine și gata pentru atac. E drept, atacul ce-l avea de dat era greu. Dar era ultima bătălie. Ultima! Să pătrundă la consfătuire, să afle secretul și pe urmă... Pe urmă... Paris. Eh, bătrîne Montmartre. Parisul îl atrăgea irezistibil. Mănuchenul nu mai puțin. Acum visul era aproape de realizare. Încă o încercare și gata.

— Drumul spre Montmartre şi München trece prin sala consfătuirii, îşi repetă el, a cîta oară?

Trebuia să se grăbească.

Consfătuirea avea loc intr-un vechi palat din apropiere de centrul capitalei. In jurul clădirii din piatră, innegrită de vreme, se întindea un tot atit de bătrîn parc. Pe aici îşi purtase, pe vremuri, apele puţine pîrăul Bucureştioarei, azi de mult dispărut. Ziduri înalte, cu creste de ţepuşe din fier, despărţeau clădirea de străzile din jur. Cu o zi in urmă, Ulea îşi procurase date despre topografia locului. In vecinătatea palatului era o căsuţă bătrînească, înconjurată de o mică grădină. Sub cuvînt că e în căutare de informaţii istorice despre vechile clădiri ale Bucureştilor, Ulea îl stîrnise la taifas pe bătrînul locatar al acelei căsuţe. Moşneagul, om morocănos, dar simţitor la indemnul bacşişului, îşi dezlegase limba. El fusese cindva, la începutul acestui veac, grădinarul palatului de alături, pe timpul cînd stăpînea acolo o doamnă din familia Moruzi.

Tainică era istoria vechii clădiri. Puţini o cunoşteau. Povestea palatului a început dintr-o zi de mai a anului 1893. In acea zi, gazeta „Adevărul" a publicat o notiţă care făcu senzaţie. Gazeta arăta că principele Ferdinand de Hohenzollern, pe atunci căpitan în batalionul 2 de vînători, a bătut cu însăşi mîna sa pe un soldat. Notiţa a stirnit vîlvă. Dar comandantul batalionului, un oarecare maior Cocea, dornic de a-şi demonstra slugărnicia faţă de regele venetic, porni la acţiune. El strînse cîţiva ofiţeri de-ai lui şi porni spre redacţia ziarului. Redacţia era atunci instalată într-o cămăruţă din pasajul Vilacros. In redacţie se afla Alexandru Beldiman şi încă un redactor. După un schimb de cuvinte şi injurii proferate de maior, ofiţerii s-au năpustit asupra lui Beldiman şi a celuilalt redactor, snopindu-i în bătaie. Atacul avu efectul gazului turnat pe foc. Protestul public se aprinse ca un incendiu. Oficialităţile au încercat să aplaneze conflictul. Dar majoritatea ziarelor erau ostile maiorului Cocea şi celor ce-l inspiraseră. E drept că s-a găsit un ziar care să sprijine pe cei ce atacaseră redacţia „Adevărul". Dar acest ziar era „L'Independence Roumaine", organul lui Lahovary, care apărea în limba franceză. Era nevoie însă de un ziar romînesc. Cineva propuse soluţia: să fie oferită o sumă rotundă lui N..., redactorul unui influent ziar bucureştean. Dar N... refuză să se lase cumpărat. Şi atunci, situaţia a fost salvată prin patriotismul frumoasei doamne Moruzi. Redactorul N..., care rezistase în faţa sumei, nu rezistă ispitei de a petrece o noapte în braţele nobilei doamne. In ziua următoare, ziarul porni campania contra lui Alexandru Beldiman, iar doamna Moruzi, păstrind pentru ea, ca suvenir, suma refuzată de virtuosul redactor, îşi construi un somptuos palat. Onoarea dinastiei regale fusese salvată.

Ulea se prefăcu interesat de istoria palatului, fără a-i da prea multă crezare, dar iscodi pe cît putu în special orinduiala încăperilor. Palatul n-avea cat, decît parterul. Pe scara de marmură de la intrarea principală ajungeai într-un hol din care se deschi-

deau trei uşi: in stinga spre bibliotecă, in dreapta spre apartamentele fostei cucoane Moruzi, iar în faţă spre o sală mare, luminată de lustre, in care cucoana dădea sindrofiile renumite in acea vreme. Intrarea din spate ducea la bucătării şi la baie. Din cite ştia bătrinul, clădirea nu suferise de atunci nici o modificare.

Ulea ii mulţumi bătrinului, promiţind să-i pomenească numele in lucrarea ce o va scrie. După acestea plecă zorit.

Pînă la inceperea consfătuirii mai erau citeva ore. Făcu socoteala: probabil că acum Tomeanu şi cu Duca trebuie să fie la comandament. Duca e in fierbere din cauza uniformei date Anne-Mariei. Desigur, el bănuieşte că s-a intimplat ceva necurat. Probabil că ii telefonează mereu şi nu răspunde nimeni. Anne-Marie nu mai poate răspunde nimănui. Lui Tomeanu, Duca nu poate să-i spună nimic, ca să nu-i facă griji inutile acum, in momentul consfătuirii. Poate să fi anunţat însă pe cei de la Securitate. Poate. Adică: mai mult ca sigur. Şi atunci, dacă apar in uniforma asta, o să semăn cu vestita pisică cu clopoţei Cel mai bun lucru ar fi să renunţ la stratagema cu această deghizare. Trebuie alt truc... Dar mai sint doar citeva ore pînă atunci. Poate numai o oră. Şi atunci? Atunci, cu atit mai rău. Cine riscă ciştigă. Trebuie să dau lovitura tocmai acolo unde e mai greu, tocmai acolo unde nu se aşteaptă nimeni că aş îndrăzni. E supraomenesc? Bine, Mefisto va fi supraom!

Stătu o clipă pe ginduri: „Şi dacă nu merge, atunci..." Ulea mingiie, sub haină, la subsuoară, tocul revolverului: „O să-mi vind cit mai scump pielea! Ori Parisul, ori infernul!"

Stătu iar pe ginduri: „Deci, e prea tirziu pentru o schimbare de calcule. In cazul acesta să vedem ce-i de făcut. In primul rind — Duca. Doi Duca la consfătuire sint prea mulţi. Unul trebuie înlăturat. Dar cum? Duca ţine mult la Tomeanu — iată călciiul lui Achile Duca se pare că o iubeşte pe Anne-Marie — iată că noul Achile are două călciie vulnerabile. Aici trebuie ţintit. Anne-Marie a dispărut fără veste. Toată ziua de azi, Duca a căutat-o. Şi pe ea, şi uniforma. Duca e îngrijorat. Duca nu i-a făcut cunoscută lui Tomeanu ingrijorarea sa. Asta se cheamă la ei grijă de om. Minunat lucru. Dar, in schimb, Duca şi-a mărturisit îngrijorarea celor de la Securitate. Prost lucru! Prost, dar nu ireparabil. Duca e acum la comandament. Ia să văd ce număr de telefon are. Aşa. Anne-Marie — săraca — mi-a dat şi numărul de telefon. Merita o soartă mai bună. Să-i dau deci un telefon tovarăşului Duca. Ce am să-i spun? Trebuie neapărat ceva care să se potrivească cu actuala lui stare sufletească. Trebuie să am şi eu grijă de om. Bun! Am să-i spun: «Alo, tovarăşul Duca? Aici profesorul Ulea». După aceste cuvinte, ii las timp să se trezească din leşin. Apoi trec la... autocritică: «Tovarăşe căpitan, vă implor, ascultaţi-mă. Sint vinovat, am căzut în mreaja duşmanilor poporului...». Nu, nu e destul de tare. Trebuie altfel: «In mreaja imperialiştilor» sau aşa ceva. Bun! Mai departe: «Nu

cer nimic pentru mine, sînt gata să-mi ispășesc pedeapsa, dar aveți milă de Anne-Marie». Aici fac iar o pauză și respir greu. Apoi tai nodul gordian: «Anne-Marie s-a sinucis, s-a otrăvit. Veniți cît timp mai poate fi salvată». Aceste cuvinte trebuie spuse pe un ton corespunzător, altfel tot efectul se duce dracului".

Rumegă în gînd ideea și zîmbi satisfăcut: „Mefisto, ești un geniu! Da, da, asta se cheamă geniu. Dacă-i anunț lui Duca sinuciderea Anne-Mariei, el nu va putea spune nimic colonelului. Va spune Securității? Cu atît mai bine. Totul e să-i atrag cît mai departe de locul consfătuirii. Duca nu se va putea abține să nu meargă s-o vadă pe Anne-Marie pe patul de moarte. E în joc inima lui și mai e... grija de om. Strașnic! Și în timpul acesta îmi voi lua obligația de a-i ține locul lui Duca. Am să-i fac cu multă plăcere acest serviciu".

Iar stătu puțin. Pe față i se citea încordarea: „Și acum, hai la treabă. Montmartre așteaptă. Münchenul așișderea".

*

...La ora unsprezece și zece minute noaptea, o mașină frînă brusc, din viteză, în fața porții palatului în care se ținea consfătuirea. Căpitanul Duca sări de pe fotoliul de lîngă șofer, făcu semn șoferului să plece, apoi, aproape în fugă, se apropie de poartă. La punctul de control, unde își arătă legitimația, fu oprit. Îl cuprinse furia și se răsti la ofițerul care-i făcea greutăți:

— V-ați birocratizat, tovarășe. Noi hotărîm aici probleme de importanță uriașă, iar voi vă ocupați de chițibușuri. Anunță imediat pe tovarășul colonel Tomeanu!

Ofițerul vorbi la telefon.

Peste cîteva clipe, colonelul apăru pe scara palatului. Duca se postă în lumină ca să fie văzut, de departe, de către colonel. Acesta, înconjurat de cîțiva ofițeri superiori, continua să vorbească în timp ce venea. Se uită, îl zări de departe pe Duca, se opri și făcu semn.

— Dați-i drumul, tovarășe. Hai, mai repede, pe unde naiba umbli?

Colonelul era iritat și era clar că motivul acestei stări era Duca. Acum colonelul se mai liniștise văzîndu-l. Dar colonelul n-avea de unde să știe că cel care venise nu era Duca, ci un impostor — Ulea, travestit în uniformă de căpitan de aviație. Simțindu-se stăpîn pe situație, Ulea zîmbi satisfăcut: „Asta înseamnă că Tomeanu nu știe nimic despre Anne-Marie și despre «grijile mele» de azi".

Fără să se mai uite în urmă, falsul Duca dispăru în palat. Era bucuros că colonelul, de supărare, nu l-a mai așteptat. De altfel, întregul plan de a pătrunde în palat se realizase neașteptat de ușor. Cum se văzu înăuntru, căută ușa care ducea la bibliotecă. Bătrînul grădinar îi descrisese un anume cotlon de unde se putea urmări tot ce se petrece în sala cea mare. Găsind acest

cotlon, el se aciuă, devenind numai ochi şi urechi: „Acum e acum, Mefisto! Planul a reuşit de minune. Intrarea liberă, cum s-ar zice, iar ieşirea...".

Din cotlonul său vedea tot ce se intimplă în sală. Tomeanu se urcase la tribună şi vorbea. Sala era plină de ofiţeri. Inceputul discursului nu-l interesa. Se strădui să-şi stăpinească incordarea, să fie atent la fiecare cuvînt: Colonelul trecu la problema disciplinei de zbor. „Duca" deveni nerăbdător. Aştepta ca pe ghimpi să audă ceea ce-l interesa. Dar vorbitorul analiza acum, pe larg, problemele muncii politice de partid. In sfirşit, colonelul pomeni de „Ro-11". Ulea tresări. Dar colonelul vorbi in continuare despre necesitatea ca piloţii să studieze problemele ştiinţifice legate de aviaţie şi de zborul în stratosferă. Aşa trecu un sfert de oră. Ulea se resemnă să aştepte, zicîndu-şi că ceea ce-l interesează este o problemă capitală şi că, probabil, Tomeanu a lăsat-o inadins la urmă. Dar deodată tresări ca lovit de o măciucă: colonelul îşi incheie expunerea, îşi strînse hirtiile după care vorbise şi părăsi tribuna. Ulea simţi că se prăbuşeşte ceva în el. Deci toate erau zadarnice. Pătrunsese la consfătuire, făcuse imposibilul pentru ca, la urmă, să constate că marea consfătuire nu e decit o şedinţă oarecare de bilanţ, o şedinţă care n-are nici în clin, nici în mînecă cu ceea ce-l interesează pe el, pe Ulea, şi pe şefii săi. Abia acum înţelegea cum de reuşise atît de uşor să pătrundă în palat. Printr-un efort de voinţă, căută totuşi să se stăpînească: „Chestiunea e acum — îşi zise el — să ies de aici cu faţa curată".

O INTORSATURA NEPREVAZUTA

Colonelul Tomeanu plecă de la consfătuire supărat foc pe Duca. Nu-şi putea nicidecum explica cum se face că acesta, după ce a intîrziat atita, nici n-a venit in sală. Il căutase pe Moraru ca să afle dacă măcar acesta nu-l poate lămuri. Bănuia că trebuia să se fi intimplat ceva care l-a făcut pe Moraru să-i ceară ajutor lui Duca. Atunci lucrurile ar fi fost limpezi. Dar nici Moraru nu putea fi găsit. Subordonaţii săi ştiau numai atît: căpitanul Moraru a stat de vorbă cu Duca înainte de consfătuire. După aceea Moraru n-a mai fost văzut.

După consfătuire, colonelul se duse la comandament, spre a sta de vorbă cu cîţiva ingineri despre un nou aparat „Ro-12". Preocupările arzătoare ale zilei îl făcură să uite şi de timp, şi de Duca.

In ceea ce-l privea pe Moraru, acesta verificase măsurile de pază în jurul palatului şi se puse să-l pindească pe Ulea. Cind i-a spus Duca întîmplarea cu Anne-Marie şi cu uniforma, Moraru înţelese imediat planul ce şi-l făcuse Mefisto. Telefonul lui Ulea către Duca îl întări in convingerea sa că Ulea vrea să-l deruteze. Manevrele lui Ulea îi păreau prea străvezii: afacerea cu uniforma, lipsa Anne-Mariei de acasă, toate acestea în ziua consfătuirii, apoi

telefonul dat lui Duca nu puteau, după părerea lui Moraru, decît să urmărească un singur scop: acela de a da impresia că Ulea vrea să se travestească în chip de Duca și să intre astfel la consfătuire. Or, acest truc bătea la ochi, era prea ieftin și prea periculos. Moraru ar fi putut jura că Ulea pregătește o lovitură mai perfidă. De aceea întări paza, ocupîndu-se personal de organizarea ei. Intrarea principală nu-l îngrijora. Ofițerul care era acolo trebuia, însă, să-l anunțe imediat ce i s-ar fi părut ceva suspect.

În acest timp, Duca, sfătuit de Moraru, se înarmase și plecase la adresa pe care i-o anunțase Ulea la telefon. Împreună cu el plecă și locotenentul Toth. Atît Moraru cît și Duca erau convinși că Anne-Marie nu e acolo, că Ulea o reținea ca ostatică pentru cazul cînd ar fi fost prins. Totuși lucrurile trebuiau cercetate la fața locului.

După ce Duca și Toth plecară, Moraru se duse în grădina din spatele palatului. Presimțea că pe aici va încerca să pătrundă Ulea.

Dar timpul trecea și nu se ivea nimic neobișnuit. Poate că Ulea își schimbase planul, renunțase să mai pătrundă la consfătuire? Sau poate aflase că această consfătuire nu e ceea ce crezuse el, că nu prezintă nici un interes pentru oficina lui de spionaj?

Tocmai în momentul cînd verifica unul din posturi, fu anunțat că-l cheamă ofițerul de la intrarea principală. Acesta îi raportă cum venise Duca, cum se răstise la el, făcîndu-l birocrat și că colonelul îl recunoscuse și-l introdusese înăuntru. Moraru își dădu imediat seama că trebuie să fie ceva necurat la mijloc. Duca nu avusese timp să se întoarcă atît de repede. Iar dacă se întorsese el, de ce a venit fără Toth?

Intră în sala consfătuirii. Lucrările erau aproape de sfîrșit. Duca nu era înăuntru. Începu atunci să scotocească prin toată clădirea. Duca — nicăieri. Întrebă din nou poarta: nu cumva Duca a plecat? Nu plecase. Deci trebuie să fie ascuns pe undeva: „Poate că e lîngă mine, la doi pași — își zise— și începu să scotocească cu și mai multă meticulozitate camerele: biblioteca, bucătăriile, baia, podul, beciul. Nici un rezultat. Consfătuirea se termina. Moraru era furios. Cerceta cu înfrigurare. Reveni la bibliotecă. Nu găsise nimic suspect aici, dar parcă ceva i se păruse neobișnuit. Stătu cîteva clipe ca să se dumirească. Într-adevăr, era ceva: mirosul. Prin aerul stătut se simțea un iz care părea cunoscut. Era slab, aproape imperceptibil, dar flerul său nu-l înșela. Nu-și dădea seama însă ce putea fi. Deodată, o idee îl străfulgeră: era mirosul specific hainelor proaspăt curățate. Își aduse aminte: hainele lui Duca fuseseră scoase de la curățătoria chimică.

— Aici îmi erai, Mefisto? gîndi el.

Umbla tiptil, ca o pisică, cercetînd centimetru cu centimetru. Acum Ulea nu-i mai putea scăpa. Dar îl îngrijora altceva: soarta

Anne-Mariei. Ea era acum in miinile lui Ulea. Acesta telefonase că Anne-Marie s-a sinucis. Nu era însă deloc de crezut aşa ceva. O dată ce Ulea se hotărîse să intre la consfătuire in chip atit de riscant, cu uniforma lui Duca, cu toate că-şi închipuia că Duca anunţase cazul cu uniforma, probabil că păstra in rezervă o acoperire. Această acoperire trebuia să fie Anne-Marie. Ulea o deţine ca ostatică.

— Dacă-l ucid, va fi şi ea ucisă de bandiţi, scrişni Moraru.

In timp ce raţiona astfel, îşi continua cercetarea. Deodată însă auzi un sisiit, şi, in aceeaşi clipă, becul din tavan explodă. Lumina se stinse. Cineva împuşcase becul cu un pistol cu aer comprimat. Moraru sări înlături. Dar în aceeaşi clipă simţi o lovitură puternică în cap. Mii de scintei ii jucară în faţa ochilor, apoi îşi pierdu cunoştinţa. Se prăbuşi ca un sac.

Ulea dădu la o parte corpul inert al căpitanului şi se îndreptă spre ieşire. Grozav ar fi vrut să-i facă de petrecanie, dar fiecare clipă era preţioasă. Stingerea luminii putea să fi alarmat pe cei din clădire.

Abia peste citeva minute, Moraru îşi veni in fire. Se sculă bîjbîind. Camera se clătina in faţa ochilor, de parcă ar fi fost intr-o corabie pe marea in furtună. Il săgeta o durere groaznică la cap. Işi pipăi fruntea, timplele. Nu era rănit. Dar durerea parcă devenea din ce în ce mai tare. Dacă n-ar fi avut o constituţie atit de robustă şi dacă nu s-ar fi ferit cu atîta agilitate înlături cînd se stinsese lumina, poate că la ora asta ar fi fost în lumea drepţilor.

Incă nu se dezmeticise bine cînd auzi paşi. Noul venit aprinse un chibrit. Era un sublocotenent care făcea parte din grupul ce asigurase paza consfătuirii.

Sublocotenentul se sperie cînd îl văzu pe Moraru clătinîndu-se şi cu o faţă palidă, ca de mort.

— Tovarăşe căpitan, ce s-a intimplat?

— Nimic... O intrevedere cu Mefisto...

— Sînteţi rănit?

— Nu atit cît merit! Dar voi ce faceţi?

Moraru îşi aminti brusc că Anne-Marie e in primejdie. Trebuie imediat să vadă dacă Duca s-a întors şi ce e cu Anne-Marie. În privinţa lui Ulea ştia ce are de făcut. Acesta reuşise să intre la consfătuire, dar n-a obţinut ceea ce-i trebuia. De aceea, Ulea va juca ultima carte.

In acel moment, in cameră năvăli un sergent care raportă că a fost descoperit, in lac, cadavrul fiicei colonelului.

Nu mai era nici o clipă de pierdut. Trebuia întinsă cursa pentru a-l prinde pe Mefisto. Moraru îşi chemă oamenii şi le dădu instrucţiuni.

— In noaptea aceasta, încheie dinsul, duelul nostru cu acest ucigaş trebuie să ia sfîrşit.

Bucureştii inainte de ivirea zorilor. Linişte. Nemişcare. Totul pare a fi incremenit intr-o amorţeală somnoroasă; clădirile, parcurile, asfaltul bulevardelor.

Marele oraş se odihneşte. Zgomotul tramvaiului de serviciu, cu uruit sec, metalic, inlănţuit, pare atit de nepotrivit acestor ore de somn adinc. Arareori indrăznesc maşinile să tulbure, cu glasul infundat al motoarelor, tăcerea străzilor.

Bucureştii inainte de ivirea zorilor

...Tic-tac, tic-tac. Pendulul işi continuă drumul, indiferent, maşinal. In camera Anne-Mariei e lumină. Totul e aşa cum a fost in clipa cind ea a plecat, ziua trecută; pe masă — vaza cu garoafe roşii; pe sofaua largă — un capot cu motive chinezeşti, pe măsuţa din faţa oglinzii — un pieptene mare cu minerul de argint incrustat. Totul e aşa cum a fost... Doar ea lipseşte.

Colonelul Tomeanu privea de minute in şir camera fiicei sale. Cu o mină se sprijinea greu pe marginea bibliotecii. Arăta imbătrinit, obosit. Invălmăşeala amintirilor il copleşea: „Anne-Marie... fetiţa mea. Acum citeva ore încă trăiai, rîdeai... Iar acum... acum a rămas doar camera in care ai trăit, in care ai crescut... Dar cine, cine a comis mirşăvia asta? De ce a trebuit să mori, fata mea dragă?".

In privirea lui aspră, această intrebare mută părea un strigăt de durere.

Cu paşi grei, se îndreptă spre vechiul orologiu. Ii deschise capacul şi opri tic-tacul, fixind arătătorul pe cifra 10 — ora la care, după spusele medicilor, a încetat să mai bată inima ei. Părăsind camera, Tomeanu mai imbrăţişă o dată cu privirea tot ce era in jurul lui, dorind parcă să-şi întipărească in suflet pentru totdeauna imaginea camerei fiicei lui dragi. Apoi stinse lumina, pornind spre camera lui de lucru.

Pe biroul încărcat cu cărţi, caiete, bloc-notesuri, lampa arunca o lumină palidă, proiectind un cerc luminat in mijlocul căruia stătea comunicarea medicului legist.

Colonelul îşi încleştă pumnii, cu neputinţă şi furie: „Cine putea să săvirşească această crimă atit de bestială?... Care este motivul... Pentru ce a plătit Anne-Marie cu viaţa? Intrebări, intrebări, fără nici un răspuns... Şi Anne-Marie, fiica lui, aştepta un copil!... Iar el n-a observat nimic in schimbarea ei... Poate aştepta desperată să se destăinuiască cuiva. Aştepta un sfat, un cuvint liniştitor... Şi el, in tot acest timp, a tratat-o ca pe o copilă drăgălaşă, inteligentă, dar copilă şi nimic mai mult... „Anne-Marie, fetiţa mea, oare ai dus in mormint taina tragediei tale?...".

Se lăsă greoi pe scaun, sprijinindu-şi capul in palme. Simţi zvicniturile timplelor, dogoarea frunţii. Stătu aşa citva timp, retrăind in gind discuţia avută puţin mai inainte cu Duca. Duca vorbea de o acţiune a spionajului, de o incercare a duşmanului de a afla

secretul lui „Ro-11". Frînturi din această discuție stăruiau cu insistență în gîndul lui. Avea senzația că aude și acum glasul lui Duca :

— Este vorba despre o acțiune împotriva țării noastre, și nu împotriva Anne-Mariei...

— Dar atunci... de ce nu eu... Ea a căzut în cursă... Și cum am putut să nu observ nimic ?

— Cred că acuma îmi dați dreptate... mă refer la discuția noastră de acum cîteva săptămîni, cînd vă spuneam că trebuie să vă ocupați mai mult de ea.

— Da... Ai dreptate... Și Anne-Marie...

— Tovarășe colonel... ea, ea mi-a fost și mie... foarte dragă... da...

— A fost !... Anne-Marie nu mai este. Ea a fost.

Privindu-l cît era de îndurerat, Duca reluă :

— Aș vrea să fiți încredințat că sînt alături de dumneavoastră, la fel ca și toți tovarășii...

— Știu... simt... îmi sînteți dragi. De acuma voi sînteți copiii mei. Îți mulțumesc, tovarășe Duca...

— Am să plec... Vă las singur și să fiți sigur că această enigmă se va dezlega, și făptașii vor plăti... Ei n-au reușit să-și atingă scopul !

— În luptă privești dușmanul în față... Anne-Marie a fost străpunsă din umbră...

— Există un război care continuă și astăzi. Este o bătălie mută... Un duel care continuă pînă cînd...

— Știu... Înțeleg... Scump m-a costat această înțelegere.

Duca plecase. Acum, stînd singur, colonelul, de parcă ar fi continuat discuția cu Duca, își spunea : „Voiau să mă doboare, să doboare un soldat bătrîn, să-l distrugă, să-i terfelească onoarea... Nu ! Colonelul Tomeanu nu poate fi îngenuncheat... Niciodată ! Cu nici un fel de metode !... Ați săpat o rană adîncă în sufletul meu, dar...".

Tresări auzind cum cineva deschide ușa. Încercă să vadă cine e. Își feri cu mîna ochii de lumina becului. Zări silueta lui Duca.

— Te-ai întors ?

— Da, veni răspunsul, îndurerat.

— Îți mulțumesc... Dar să nu fii îngrijorat, nu mă las doborît !

Se auzi un oftat, apoi pașii care se apropiau :

— Da, m-am întors... Îmi pare bine că nu vă lăsați doborît. Noi nu vă lăsăm... Vă înțelegem și sîntem alături de dumneavoastră.

Tomeanu, izbit de glasul sarcastic, dur, care răsuna șuierînd prin cameră, se ridică într-o clipă în picioare.

...Îl zări pe... Nu, nu era Duca ! Era altcineva, care semăna foarte mult cu Duca. Îl înfruntau doi ochi haini, cu pleoapele pe jumătate lăsate în jos. Străinul, cu o mînă în buzunarul hainei, stătea în umbră. Se ferea de lumină.

— Cine ești ?
— Hm... Anonimus... Vă aduc salutări de la generalul Rucar.
— Rucar ?
— Da, de ce vă mirați ? Fostul dumneavoastră șef la școala militară... Prințul Rucar !
— Rucar ?... Dar acest...
— Da. El e cu noi și la noi... Dumneata ești aici, dar trebuie să fii cu noi !
Tomeanu, uluit, înțelese că are de-a face cu un străin travestit în Duca și care a venit să-l șantajeze. Oare nu era același cu ucigașul Anne-Mariei ? Instinctiv își duse mîna dreaptă spre sertarul pe jumătate deschis.
— Nu mișca !
În mîna străinului se zări luciul palid al pistolului.
— Mai bine să discutăm. Te miră de unde te cunosc, tovarășe colonel ? Ne-ai uitat... Dar noi nu te uităm... Îți păstrăm respect și te vrem lîngă noi.
— Banditilor !
Necunoscutul, de parcă nici n-ar fi auzit, continuă aspru :
— E momentul ! „Tovarășii" ți-au ucis fiica... Mîine îți va veni rîndul !
Tomeanu înțelese situația. Încercă să-și apropie mîna de soneria de pe masă.
— Nu vă deranjați, am avut grijă să tai firul. La fel și telefonul. Așa că putem discuta în liniște, în tihnă. Să începem cu Anne-Marie !
Colonelul, scrîșnind din dinți, rosti cu ură :
— Ai curajul să rostești numele Anne-Mariei...
— Fără sentimentalism ! Vocea din umbră răsuna tăios, ca o comandă. Te avem în mînă ! Dar poți să scapi dacă... dacă răspunzi la întrebarea mea. N-am decît o întrebare.
— Aha... Vasăzică asta e !
— Da, asta e ! Vorbești ?!
— Trădătorilor !
— Vorbește !!... Stăpînii mei nu vor fi zgîrciți...
— Eu nu sînt la stăpîn. Eu îmi slujesc patria !
Pierzîndu-și cumpătul, Tomeanu nu mai ținu seamă de amenințarea pistolului și trase brusc sertarul biroului. În aceeași secundă, necunoscutul sări asupra lui, spărgînd becul de pe masă.
O pocnitură slabă, și lumina se stinse. Urmară cîteva clipe de liniște. Tomeanu continuă să caute pe bîjbîite pistolul. Tocmai cînd simți atingerea rece a fierului, zări o umbră care se azvîrli pe geam, dispărînd imediat.

*

Simțind pămîntul sub picioare, necunoscutul stătu cîteva clipe nemișcat, respirînd greu. Apoi sări brusc în picioare, gata să pornească la fugă...

Dar in jur, ţevile automatelor îl priveau amenințătoare. Mai mult simţi decît văzu privirea străpungătoare a unui ofiţer a cărui făptură masivă îi bara calea. Il străfulgeră un gînd: sint pierdut! Incet, își ridică mîinile. Căpitanul Moraru — căci el era — spuse liniştit:

— V-am aşteptat, domnule profesor. A fost o noapte grea... şi v-ar trebui odihnă. E timpul!

SFIRŞIT

VREŢI SĂ PARTICIPAŢI LA A.G.I.?

Observaţi meteorii şi sateliţii artificiali!

Istoria arată că unele descoperiri foarte importante in astronomie au fost făcute de astronomii amatori. Iată numai citeva din acestea: descoperirea ciclului de 11 ani al activităţii solare, inventarea unor noi tipuri de telescoape (Schmidt şi Maksutov au fost la inceput doar nişte amatori), precum şi preţioase contribuţii la studiul planetei Marte. Dar nu numai atit. Unii dintre cei mai mari astronomi, ca W. Herschel, E. Hubble etc., au fost la începutul carierii lor simpli amatori.

Fără a avea pretenţia de a face din cititorii săi astronomi de profesie, revista „Ştiinţă şi tehnică" iniţiază un concurs pe tema „Participăm la cercetările Anului geofizic internaţional". Articolul de faţă are tocmai scopul de a da unele lămuriri în această privinţă.

Cu ocazia Anului geofizic internaţional, amatorii astronomi şi in general toţi cei interesaţi de ştiinţa cerului pot face unele observaţii simple, care, dacă sint exacte şi transmise conştiincios, pot aduce unele contribuţii importante. Printre aceste cercetări sînt şi acelea cu privire la meteori şi la sateliţii artificiali.

In cursul A.G.I. se vor intensifica observaţiile asupra meteorilor in anumite zile, aşa-zise „zile mondiale", cu activitate meteorică deosebită, ca şi in alte zile, cind activitatea meteorică este sporită, fără însă ca zilele respective să fie decretate „zile mondiale". In acest sens, s-a alcătuit un calendar special al A.G.I. Acest calendar a fost publicat în nr. 6 al revistei „Ştiinţă şi tehnică" din luna iunie 1957.

Importanţa in general a observării meteorilor luminoşi, ca şi a căderii şi a studiului acestora, a fost subliniată şi prin invitaţia pentru organizarea unei reţele de puncte de observare metodică făcută Observatorului din Bucureşti de către Comitetul pentru meteoriţi al Academiei de Ştiinţe din U.R.S.S., de sub conducerea savantului cu renume mondial K. L. Krinov. Organizarea unei astfel de reţele in ţara noastră nu se poate face însă fără concursul amatorilor astronomi. Aceştia trebuie să cunoască cerul, să noteze ora exactă, punctul apariţiei şi dispariţiei meteorului, reprezentîndu-i traiectoria pe o hartă, apreciindu-i strălucirea, culoarea şi viteza, precum şi aspectul dîrei lăsate de meteor etc.

Observatori valoroşi ar putea fi profesorii din invăţămîntul mediu sau elementar, studenţii, elevii din clasele superioare, adică toţi cei interesaţi, care posedă elementare cunoştinţe ştiinţifice şi care prin natura ocupaţiilor lor au posibilitatea să observe cerul. Observaţia unui meteor foarte strălucitor (bolid sub cea mai simplă formă) trebuie să cuprindă următoarele: 1) data şi ora, 2) locul observaţiei, 3) direcţia deplasării meteorului, 4) durata zborului său, 5) dimensiuni şi formă, 6) culoarea, 7) dacă meteorul a iluminat localitatea, 8) dacă meteorul s-a fragmentat şi s-au observat „scintei", 9) ce coadă sau urmă a lăsat meteorul, 10) dacă a fost însoţit de zgomote. Scrisoarea cu aceste informaţii trebuie să fie iscălită dîndu-se adresa completă şi ocupaţia observantului. Ele vor fi trimise pe adresa revistei „Ştiinţă şi tehnică", Piaţa Scînteii nr. 1, Bucureşti.

Observarea vizuală a satelitului artificial nu este o chestiune simplă. Ea cere unele mici instrumente (binocluri sau mici lunete de circa 45-55 mm deschidere, cu cîmpul mare de 10°—12° diametru), hărţi cereşti, dînd stele pînă la mărimea a 7-a etc. Este bine ca observaţiile să se organizeze pe colective de circa 10-20 de persoane. Acestea sînt conduse de către un responsabil de staţie, care va răspunde de exactitatea observaţiilor, va ţine legătura cu Comitetul A.G.I. de pe lîngă Academia R.P.R. (Observatorul astronomic-Bucureşti) de la care va primi instrucţiuni mai detaliate şi căruia urmează să-i comunice telegrafic observaţiile făcute in staţie. Intr-adevăr, pentru ca observaţiile să aibă valoare ştiinţifică, ele trebuie să fie imediat transmise centrelor mondiale de calcul ale orbitei satelitului, iar aceasta se va face prin Comitetul A.G.I. Observatorii vor trebui să supravegheze anumite zone ale meridianului ceresc, ce li se vor repartiza in cadrul colectivului, in zilele in care trecerea satelitului va putea fi observată din staţia lor, şi anume în perioada de una la două ore in amurg sau în zori.

In oraşele unde există cercuri astronomice, posedind un echipament minim, şi unde s-ar putea organiza staţii de observare a sateliţilor artificiali, cei care au răspunderea acestor cercuri şi consideră că se pot angaja in organizarea şi menţinerea unei staţii vor cere informaţii suplimentare redacţiei spre a primi lămuriri.

Munca astronomilor amatori va fi răsplătită atît de satisfacţia pe care ţi-o dă sentimentul contribuţiei aduse în cadrul cercetărilor A.G.I., cît şi de valoroasele premii pe care revista „Ştiinţă şi tehnică" le va decerna in cadrul concursului amintit pentru cele mai bune şi numeroase observaţii făcute de amatori.

LUCRARI CARE VOR APAREA IN COLECŢIA „POVESTIRI ŞTIINŢIFICO-FANTASTICE"

Nr. 47 — „Jucătorul de şah", povestire de Stefan Zweig.
Nr. 48 — „Destinul condamnaţilor", povestire de N. N. Nagaev.

2012

CLUB COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

cpsf.info

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

I.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică
sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire,
muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea
să (re)citim legendara Colecție.

clandher
flash_gordon
evilgheorghe
krokodyliu
progressivefan3
car_deva
coolio
fractalus
panionios
nid68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala!)

Pentru a vă asigura primirea regulată a revistei „Știință și Tehnică" și a colecției „Povestiri științifico-fantastice" în perioada concediilor de odihnă și a vacanței de vară, prelungiți-vă abonamentele din timp.

Abonamentele la revista „Știință și Tehnică" și la colecția de „Povestiri științifico-fantastice" se primesc pînă cel mai tîrziu în ziua de 23 a lunii, cu deservire în a doua lună următoare.

Abonamentele se primesc de către difuzorii de presă din întreprinderi, instituții și de la sate, secțiile de difuzare a presei, precum și de către factorii și oficiile poștale.

Prețul abonamentelor la colecție:

3 luni . . . . . 9 lei
6 luni . . . . . 18 lei
1 an . . . . . . 36 lei

APARE DE TREI ORI PE LUNĂ - PREȚUL 1 LEU